మంచి అబ్బాయి

రామారావు ఆఫీసు వొదిలి ఇంటికి వెళ్దామని అనుకుని ఆ ప్రయత్నం మొదలు పెట్టేసరికి ఫోన్‌లో అతన్ని ఎవరో పిలుస్తున్నారని కబురు వొచ్చింది.

అస్తవ్యస్తంగా వున్న కాగితాలనీ, ఫైళ్ళనీ అలాగే వొదిలేసి, అవతల గదిలో వున్న టెలిఫోన్ దగ్గరికి నడిచాడు.

ఆలిస్ అతన్ని చూసి, చిన్న చిరునవ్వు ఒకటి విసిరి, "మీ ఫ్రెండ్......" అంది.

రిసీవరు అందుకుంటూ, "ఏఫ్రెండు?" అన్నాడు రామారావు. కుతూహలంతో కాదు: ఆమె చిరునవ్వుకి మరేం సమాధానం చెప్పాలో తెలీక.

ఆలిస్ మరో చిరునవ్వు విసిరి, టేబిల్ సర్దుకోవడంలో నిమగ్నమై పోయింది.

"రామారావు" అన్నాడు రామారావు ఫోన్ ముఖద్వారంలోకి. అచేతనమైన ఈ

పరికరంలోకి తన పేరు చెప్పుకోవాలంటే అతనికి అదోలా ఉంటుంది. కాని టెలిఫోన్ కంపెనీ వాళ్ళు "హల్లో" అన వద్దని పదే పదే ఆశ్వాసిస్తూ ఉంటారు. ఎక్కడా నియమాలు దాటి ప్రవర్తించడం రామారావు పద్దతి కాదు. అందుకని తనపేరు చెప్పక తప్పదు. పెళ్ళిళ్ళలో పేర్లు చెప్పడం ఫోనెత్తినప్పుడల్లా అలాగే చెయ్యడం ... ఏమిటో అతనెన్నో పెళ్ళిళ్ల చూశాడని కాదు. కాని చూసిన ఒకటి, రెండు అతనికి మరుపురానివి.

"నేనోయ్! హల్లో ! రాధని" అంది అవతలి గొంతు.

ముఖం చిట్లించాడు రామారావు. ఈ 'రాధ' గొడవ అతని కెప్పుడూ సరిపడదు. లక్షణంగా అయిదడుగుల ఎనిమిదంగుళాల ఎత్తూ, మూడేసి అంగుళాల నల్లటి మీసాలూ ఉన్న రాధాకృష్ణ మూర్తి తనని తాను రాధగా ఎందుకు పిలుచుకుంటాడో తెలీదు. పోనీ అతనికి చెల్లాయిల్లేక వాళ్ళ వాళ్ళు చిన్నప్పట్నించీ అలాగ పిలిచి పిలిచి అతని కలవడిందేమో నంటే అదీ కాదు. అతనికా ఇద్దరు అక్కలు ఉన్నారు ఇద్దరు చెల్లెళ్లు కాక.

"ఏమిటి సంగతి?" అన్నాడు రాధ - అదే, మూర్తి.

"ఆఫీసులో ఇంకా ఎంత సేపు వుంటావు?"

"బయల్దేరే ప్రయత్నంలో వున్నాను. నీ ఫోను..."

"అయితే అక్కడే ఉండు" అన్నాడు మూర్తి, ఆజ్ఞాపిస్తోన్నట్టు., రామారావుకి కోపం రాలేదు.

" ఏం?" అన్నాడు.

ఏ పనైనా అలవాటు లేనిది చెయ్యాలంటే దాని క్కారణం తెలుసుకోవాలని రామారావు అభిప్రాయం .

"స్వయంగా చెప్తాను."

"రేపు కలియ కూడదూ?"

"ఏం? ఇవేళ ఏదైన అందమైన ఎంగేజ్‌మెంట్ వుందా?"

"నీకు తెలీని ఎంగేజిమెంట్ నా కెక్కడది మూర్తీ?"

"అవున్లే! బుద్ధిమంతుడివి! నీ గర్ల్ ఫ్రెండ్స్.."

"నాకు గర్ల్ ఫ్రెండ్స్ ఏమిట్లే...!"

"ఆలిస్.." అన్నాడు మూర్తి.

రామారావు తడబడ్డాడు. ఆలిస్ ఎదురుగా కూర్చుని తనవంకే చూస్తోంది.

"ఆమె.. ఆమె.." అన్నాడు రామారావు

"అదే ! చూశావా! ఆ పేరు వినగానే మేకలాగ అయిపోయావు!" అన్నాడు మూర్తి నవ్వుతూ.

"షటప్! ఆమె చాలా మంచిపిల్ల!" అన్నాడు కొంచెమే అయినా నిజమైన కోపంతో రామారావు.

'అమ్మాయిల్లో మంచివాళ్ళు అనేక రకాలు." అన్నాడు నవ్వుతూనే మూర్తి. రామారావు ఏమీ అనకపోతే, "కొంచెం ప్రయత్నించు నీకే తెలుస్తుంది... ఆలిస్‌కి నీ మీద ఎంతో ఆశ!" అన్నాడు.

"షటప్" అని మళ్ళీ అని రిసీవర్ బలంగా క్రేడిల్‌లో పెట్టేడు రామారావు. పెళ్ళి కాని అమ్మాయి ఆలిస్‌మీద అతనికి చాలా గౌరవం. ఆలిన్ కూడా అతన్ని చాలా గౌరవిస్తుంది. అందరితోనూ ముళ్ళ మాటలు ఆడే ఆలిన్ అంటే అందరికీ భయమే. "హల్లో బ్యూటీ!" అంటే "హల్లో బీస్ట్!" అంటుంది. కాని, రామారావు అంటే ఆమెకి ఎంతో మర్యాద. అది పరస్పరం అయిన సంగతి అతనికి తెలుసును. ఆ మర్యాద నిలబెట్టుకోవడానికే అతను ఆమె దగ్గర తనకి సహజమైనదానికన్నా ఎక్కువ పెద్దమనిషి తరహా చూపెడతాడు.

"మీ ఫ్రెండ్ మీద కోపం వచ్చిందా?" అంది ఆలిన్ లేచి నిలబడి చీర ముడతలు సరిచేసుకుంటూ.

ముఖంలోకి చిరునవ్వు తెచ్చుకొని, "వాడి మాటకేంలెండి... నిజానికి చాలా మంచివాడు" అన్నాడు.

"మీ ముఖంలో కోపం చూస్తే అలా అనిపించలేదు" అంది ఆలిన్ చిరునవ్వుతో.

"నేను అంతమంచివాణ్ని కాదు మరి!" అన్నాడు రామారావు మరి కొంచెం నవ్వుతూ.

"అది నిజం కాదు!"

'థేంక్స్" అని అతను వెళ్ళబోయాడు.

"మెనీ హేపీ రిటర్న్స్ !" అంది ఆలిన్.

"అదేమిటి?" అన్నాడు రామారావు ఆశ్చర్యంగా.

"ఇవేళ మీ పుట్టిన రోజు" అంది ఆలిస్.

అమ్మమ్మ చెప్పలేదే! అన్న ఆలోచన అతని మనస్సులోకి వెంటనే వచ్చింది. పుట్టిన రోజుకి అభ్యంగనం, కొత్తబట్టలు, పూజ, ఆశీర్వచనం - అన్నీ ఆవిడే ఏర్పాటుచేస్తుంది.

ఓహో ! ఇంగ్లీషు తేదీ ప్రకారమూనా! అనుకున్నాడు. అమ్మమ్మకి ఆశ్వయుజ శుద్ధ నవమి అనే కాని అక్టోబరు తొమ్మిది అని జ్ఞాపకం ఉండదు.

"థాంక్స్! ఆ మాటే మరిచిపోయాను" అన్నాడు, మనసు నిండా ఉన్న కృతజ్ఞత కళ్ళనిండా తొణికిసలాడుతోంటే.

"ఒక స్వీట్.."

బేగ్‌లో నించి తీసి చాకొలెట్ ఇచ్చింది ఆలిస్.

" న్యాయానికి నేనివ్వాలి. అంతా మరిచే పోయాను" అన్నాడు స్వీట్ తీసుకుంటూ.

"మీరూ ఇవ్వవచ్చు" అంది ఆలిస్.

ఆమెకళ్ళనిండా నవ్వు - చక్కటి కళ్లు.

'వెయిట్ చేస్తారా? బాయ్‌ని పంపితే తెస్తాడు" అన్నాడు రామారావు.

"వొద్దులెండి! ఏమిటి తేడా ?" అంది ఆలిస్. మరోసారి ఆమెకి థేంక్స్ చెప్పి గదికి వెళ్ళి కాగితాన్నీ సర్ది, ఫైళ్ళు బీరువాలో ఉంచి లాక్ చేసి మూర్తి కోసం ఎదురు చూస్తూ కూర్చున్నాడు రామారావు.

అప్పుడు జ్ఞాపకం వొచ్చిందతనికి.

ఇది తన ముప్ఫై ఒకటో పుట్టిన రోజు.

తన వయస్సు ముప్ఫై రెండు.

కిందటి పుట్టిన రోజుకే అమ్మమ్మ గోల పెట్టేసింది. "నీ ఈడుకి నలుగురేసి బిడ్డల్ని కంటున్నార్రా! నీకు పెళ్ళి యోగమే ఉన్నట్టు లేదురా!" అని

ఐదారు సంవత్సరాల కిందట రామారావుకి కొన్ని సంబంధాలు వొచ్చాయి. అందులో ఒక రిద్దరు పిల్లలు మరీ బాగున్నారు. ఒక అమ్మాయి తనకి ఎంతో నచ్చింది. ఆమెని పెళ్ళి చేసుకుంటే జీవితానికి ఎంతో సాఫల్యం వుంటుందనీ, తనకి అప్పటి దాకా బ్రతుకులో లేని ఆనందాన్ని ఆమె తనకి ఎంతో ఆప్యాయంగా ఇవ్వగలుగుతుందనీ అతనికి అనిపించింది. నిజంగా ఆమె దీపంలాగ ఉంది.

"ఏమిరా? పిల్ల చాలా బాగుంది. సంప్రదాయమైన కుటుంబం. అమ్మాయి కళకళ లాడుతోంది. నీకెలా వుందిరా?" అంది అమ్మమ్మ.

తనకీ, అరుణకీ ప్రపంచంలో ఉన్నది ఆవిడే. తల్లీ తండ్రి పోయేసరికి తనకి పదేళ్ళూ, అరుణకి నాలుగేళ్ళూనూ. కళ్ళల్లో పెట్టుకుని పెంచి పెద్ద చేసింది అమ్మమ్మ. అంతేకాదు, అటు మామయ్యలూ, ఇటు పినతండ్రులూ చెయ్యబోయిన కుట్రలన్నీ నిమిష నిమేషమూ కనిపెట్టి. ఆస్తిని దీపం లాగ కాపాడుకుని వొచ్చింది. ఆవిడ అంటే అతనికి ప్రాణం.

"నీ మాటే నామాట అమ్మమ్మా! వేరే అడగాలా!" అని నాలిక చివరి దాకా వచ్చిన మాటలని యౌవనంలో ఉండే బిడియం అడ్డింది.

"నీ మాటకి ఎదురు లేదు కాని, అమ్మమ్మా! అరుణకి కాకుండా నేను చేసుకోవడం.." అని నీళ్ళు నమిలేడు రామారావు. ఎదిగిన చెల్లెలుండగా తాను పెళ్ళి చేసుకోవడం అంత ఉత్తమ మార్గంగా కనిపించలేదతనికి. తాను చదివిన సాహిత్యం లోనూ, చూసిన సినిమాల్లోనూ, ఏ నాయకుడూ, అలాటి చెల్లెల్ని మరచిపోయి స్వసుఖం చూసుకోలేదు.

ఆ ఆలోచనలు వచ్చినా, అవి రామారావుని అంతగా బాధపెట్టలేదు. అరుణ బాగానే ఉంటుంది. గ్రాడ్యుయేటు! పెళ్ళికి కావలసిన డబ్బంతా సిద్ధంగా ఉంది. అంచేత కాల్పనిక సంఘటనలకీ తన వాస్తవ పరిస్థితికీ చాలా వ్యత్యాసం ఉంది. ఆ మాట అమ్మమ్మ ఆలోచించి, "దానికేం లేరా! దాని పెళ్ళి చిటికెలో చేద్దాం! నువ్వు లక్షణంగా చేసుకో". అంటే, బుద్ధిగా బుద్ధిమంతుడిగా సరేనని తలవొంచి వొంచిన మరో అందమైన తల చూస్తూ మెడలో మాంగల్యం కట్టాలని రామారావు ఆలోచన. ఆ అమ్మాయి మెడ ఎంతో బావుంది మరి.

రెండు నిమిషాలు మాట్లాడలేదు అమ్మమ్మ. బరువైన ఆలోచనలో, జ్ఞాపకాలో ఆమె మనస్సులో పరిగెట్టాయి ఆ నిమిషాలలో. వాటి కొసన ఆమె కళ్ళు చెమర్చాయి.

"బుద్ధిమంతుడివిరా రామూ!" అంది. మళ్ళీ ఆగి. "పేరుకి తగిన మంచి బుద్ధిరా నీది! ఎదురుగా వున్న చెల్లెల్ని మరిచిపోయి ఎర్రగా వున్న పిల్లని చూసి ఎగిరిగంతేసి పెళ్ళి కావాలంటావని బాధపడిపోయాన్రా! నా బంగారు తండ్రే!" అంది, తన తల నిమురుతూ.

అక్కడితో తన పెళ్ళి సంబంధాల హడావుడి తగ్గింది. అరుణకి అన్ని విధాలా తగిన వరుడు దొరికే సరికి మరో సంవత్సరం, ఆరుమాసాలూ గడిచేయి.

అప్పటికి దీపంలాటి పిల్ల ఒకడికి భార్య అయి, మరో జీవికి తల్లి కూడా అయిపోయింది. తనకి సంబంధాలు రావడం మానేశాయి. అమ్మమ్మ మరీ ఆధ్యాత్మిక చింతనలోపడి సంవత్సరంలో సగం పైగా తీర్థయాత్రలూ, ఇంట్లో ఉన్న కొద్దినెలలూ వ్రతాలూ పూజల్లోనూ పడి మనవడి సంగతి పట్టించుకోలేదు.

అలాఅలా తనకి ముప్పై వచ్చాయి. దానిమీద ఒకటీ, ఇవేళ రెండూను.

ఈసారి తన పుట్టిన రోజుకి ఆవిడా లేదు - శ్రీశైలం వెళ్ళింది. ఎప్పుడొస్తుందో తెలీదు ఆవిడ లేకపోయినా, తనకి వచ్చే వయస్సు ఆగదు.....

గాలివాన లాగ లోపలికి వచ్చేడు మూర్తి. వాడు తనకన్నా మూడేళ్ళు చిన్నవాడు. లక్షణంగా పెళ్ళి చేసుకుని సంవత్సరం - దాదాపు - నించి సుఖపడుతున్నాడు. అమ్మాయిల దగ్గర రోగ్: అయితేనేం?

నిట్టూర్చి. "రా మూర్తీ! కూర్చో" అన్నాడు రామారావు.

"టైమ్ లేదు" అన్నాడు నిలబడే, మూర్తి.

"ఏమిటి సంగతి?" అన్నాడు రామారావు.

"పద....బయట నా స్కూటర్ ఉంది. లోపల ఆకలిగా ఉంది....కాఫీ తాగుతూ చెప్తాను......" అన్నాడు.

హోటల్లో ఏ.సి రూమ్‌లో కూర్చుని, స్వీటు చెప్పి, "హేపీ బర్త్‌డే"! అని, దోసె ఆర్డరిచ్చి, కొంచెం మంచినీళ్ళు చప్పరించి, "రాముూ! నాకో ఉపకారం చెయ్యాలి నువ్వు." అన్నాడు మూర్తి.

వీడికి రామారావు చాలా ఉపకారాలు చేసేడు..... అవసరమైనప్పుడల్లా కాదనకుండా ఎన్నిసార్లో అప్పులిచ్చేడు. వాడు సంవత్సరానికోసారి, బోనస్ రాగానే అవన్నీ జాగ్రత్తగా తీర్చేసిన మాట నిజమే కాని, ప్రతిసారీ "నా పరువు రక్షించావోయ్" అంటూనే వున్నాడు.

స్కూటర్‌కి లైటు లేదనో, టేక్స్ కట్టలేదనో, మరేమనో పోలీసులు పట్టుకున్నప్పుడల్లా రామారావు వాళ్లని పట్టుకుని. తన పలుకుబడిని ఉపయోగించి మూర్తిని రక్షిస్తూనే ఉన్నాడు.

రెండుసార్లు అమ్మాయిల కోపాగ్నినించీ తత్ఫలితంగా ప్రమాదంలోనూ చిక్కుకున్న మూర్తిని తన పరువు తాకట్టుపెట్టి రక్షించాడు.

అలాటి మూర్తి కొత్తగా "నాకో ఉపకారం చెయ్యాలి" అంటే రామారావుకి నవ్వొచ్చింది.

"నవ్వే విషయం కాదు బ్రదర్! నా జీవిత సమస్య ఇది" అన్నాడు స్వీట్ తింటూ మూర్తి.

"స్కూటరా, అమ్మాయిలా, ఆఫీసా?" అన్నాడు మాటలు వృథా చెయ్యకుండా. స్వీట్ తింటోంటే అకారణంగా ఆలిస్ జ్ఞాపకం వచ్చింది.

తినడం ముగించి, "నా జీవితం అని చెప్పేను కాదా?" అన్నాడు మూర్తి.

సగం సగం వాక్యాల్లో అస్పష్టంగా అదీ ఇదీ అరగంట సేపు చెప్పేడు మూర్తి.

రామారావుకి అనేక ప్రశ్నల తరవాత అసలు సంగతి బోధపడింది. మూర్తికి మాటలు రాకకాదు... తన దగ్గరకూడా సిగ్గుపడాల్సిన పరిస్థితి కనక అతను సరిగా చెప్పలేకపోయాడనీ అతనికి అర్థం అయింది.

జరిగిందేమిటంటే, మూర్తిది ప్రేమ వివాహం.

రామారావుకి అతని ప్రేమ కథలన్నీ తెలుసును.

ప్రతీసారీ అతని హృదయం ఎవరికో అంకితం అయిపోయేది. ఎన్ని సార్లో! ఎంతమందికో!

కంటికి కాస్త నిండుగా కనిపిస్తే ఆమె కళ్ళలో అతనికి ప్రేమగాథలు కనిపించేవి., జన్మజన్మల ప్రణయాల పాటలూ విరహంలో ఆ అమ్మాయి (విమల, లలిత, కళ్యాణి, జయ. సుధ.... ఇత్యాది) నిట్టూర్పులు అతనికి వినిపించేవి.

ఆకర్షణీయమైన వ్యక్తిత్వం కనుక ఒక్కొక్క అమ్మాయితో అతను ఒకటీ రెండూ అడుగులు వేసేవాడు. ఒక్కొక్కప్పుడు మూడు నాలు గడుగులు కూడా వెయ్యగలిగేవాడు. ఏడడుగులదాకా వెయ్యడం అతని ధ్యేయం కాదు. కాని ఎనిమిదోదో తొమ్మిదో వెయ్యడం అతని నెరవేరని ఆశయం. ఈ వేటలో కొన్ని సార్లు అతనూ ప్రమాదాలలో చిక్కుకున్నాడు. ఏ రామారావో అతన్ని రక్షించి ఉండకపోతే అతని ఆకర్షణీయమైన వ్యక్తిత్వంలో కొన్ని లోటుపాట్లు వచ్చివుండేవి.

తల్లిదండ్రుల నేరాలు పిల్లలవి కావు అనే నమ్మికతో మూర్తి లలితని ప్రేమించడం .మొదలుపెట్టేడు. ఆమెతో ఒకటో అడుగు పడగానే అతను ఎనిమిదీ, తొమ్మిదీకి అంచనాలు వేసి ప్రయత్నాలు మొదలుపెట్టేడు. "ఏడు" అతనికి అన్లక్కీ నంబరు..... ఏడడుగుల లాంఛనానికి అతను సిద్ధం కాకపోవడం ఆ ఒక్క కారణం వల్లనే కాదు. అతని హృదయంలో ఉన్న కమ్మటి కలలూ రొమాన్స్‌మీద టీపీ, బాధ్యత అంటే భయం, అన్నీ కలిపి.

లలిత ఒకటి తర్వాత ఏడేసంది.

అతని ఆకర్షణా తియ్యటి మాటలూ, ఆలోచనలేని వాగ్దానాలూ, ఆమెని కదల్చలేకపోయాయి.

ఆమె ఒక పోలీసాఫీసరుగారి అమ్మాయి. తండ్రి దురలవాట్లన్నీ న్యాయానికి విరుద్ధంగానే, ఆమెకి సంక్రమించాయి.

పద్మవ్యూహంలో పడిన అభిమన్యుడి లాగ అయింది మూర్తిపని.... ఆమెలో ఉన్న పట్టుదలా, వినయం లేకపోవడం, సంపూర్ణమైన సమానత్వం, అతనికి తెలిసి వొచ్చి, భయంగా అతను తిరోగమనానికి ప్రయత్నించేసరికి అతనిదీ అభిమన్యుడి పరిస్థితే అయింది.

లలితకి మూడుముళ్ళూ వేసి ఆమెతో ఏడడుగులూ వెయ్యక తప్పలేదు మూర్తికి.

అతనికి మూడుకన్నా ఎక్కువే ముడులు వేసింది లలిత. పద్మవ్యూహ సమయంలో

అతని చాంచల్యం గురించిన వివరాలు తెలుసుకొని వుండడాన ఇంక ఏ పద్మవ్యూహంలోనూ తనవాడు చిక్కుకోకుండా లలిత జాగ్రత్తలు తీసుకుంది.

పది రోజుల క్రిందట చూడడానికి పుట్టింటికి వెళ్ళేదాకా వారి దాంపత్యం సవ్యంగానే నడిచింది.

ఆమె తాత్కాలికంగా అక్కడ లేక పోవడంతో, సడలిన నిర్బంధాలు అతనికి కొత్త ఆలోచనలని తెచ్చాయి ఆ ఆలోచనలన్నీ మమతమీద కేంద్రీకరించేయి.

మమత చాలా అందంగా ఉంటుంది. "నాకే దురుద్దేశమూ లేదు రామూ!.....ఆమె ఆఫీసుకి పనిమీద వెళ్ళేను. ఆమెతో మాట్లాడాల్సి వచ్చింది. నాకోసం మరో అరగంట కూర్చుని మరీ పనిచేసి పెట్టింది. అందుకని వాళ్ళింటి దగ్గర డ్రాప్‌చేస్తానన్నాను" అన్నాడు మూర్తి.

"మరి హోటలుకెలా వెళ్ళేవు?" అన్నాడు రాము.

"దారిలో వర్షం వచ్చేసింది....నాది స్కూటరేగాని. కారుకాదుగా! ఎదురుగా హోటలుకి వెళ్ళేం. ఇద్దరికీ ఆకలిగా ఉంది. టిఫిన్‌తిన్నాం.... ఆ తరవాత...."

"సినిమాకన్నావు. ఆమె సరేనంది. ఏం?" అన్నాడు రామారావు కాఫీ తాగుతూ.

"కాదుకాదు ... అనుకోకుండా ఆ పిక్చరుమాట హోటల్లోనే వచ్చింది. అదే పిక్చరు థియేటర్లో ఉండేసరికి ఇద్దరమూ ఆశ్చర్యపడ్డాం. అసలు మమతకి జయప్రద అంటే ప్రాణంట....".

"ఆ సినిమా పేరు ... నువ్వే ముందు అని ఉంటావు....ఏం?" అన్నాడు అతన్ని పరీక్షగా చూస్తూ రామారావు.

"అయి ఉండొచ్చనుకో.... నా సినిమా పిచ్చి నీకు తెలుసుగా! లలితకి తలనొప్పి బాధలేకపోతే వారానికో సినిమా చూసేవాళ్ళం...."

"ఇంతకీ......మమత విషయంలో ఇంకేమీ జరగలేదంటావు."

"నిజం బ్రదర్! అసలామెని తాకలేదు నేను......"

"నిజంగా?"

"అంటే....అదే ....పొరపాటునతప్ప. కూల్‌డ్రింక్ ఇస్తూనూ...బయట కొస్తూనూ..."

" ...."

"అదే - పక్కపక్కల కూర్చున్నాం కదా. అంటే నీకు తెలుసుగా...అంతే! వొట్టు" అన్నాడు మూర్తి.

"నీకు పెళ్ళయినట్టు మమతకి తెలుసా!" అన్నాడు కొంచెం ఆలోచించి రామారావు.

"అదేమిటి రామూ! అంత చిన్న పరిచయంలో ఇంత చిన్న విషయం మాటల్లోకి రావడానికి అస్కారమేదీ!....చూడూ ఆ పరిస్థితిలో మమతగారూ! నాకు ఇరవై ఎనిమిది సంవత్సరాల మీద నాలుగు నెలల యిరవై రోజుల వయసు - ఎత్తు అయిదడుగుల పదంగుళాలు...."

"ఎనిమిది" అన్నాడు రామారావు.

"ఆల్‌రైట్ - ఎనిమిది అంగుళాలు ..... ఉద్యోగం ఫలానా, పెళ్ళయి పదకొండుమాసాల పధ్నాలుగు రోజులు - భార్య పేరు లలిత...వాళ్ళ నాన్నగారు ...ఇలాగా చెప్పుకొని పొంగదా! భలేవాడివోయ్!" అన్నాడు మూర్తి.

"అయితే లలితకి ఇదంతా పూర్తిగా తెలిసిపోయిందన్నమాట!" అన్నాడు సాలోచనగా రామారావు.

"ఓ! నావెనుక సి.ఐ.డీ.లు వున్నారని నాకేం తెలుసు? నేనేం తప్పు పని చేసేనా?...కాని లలిత సంగతి తెలుసుగదా! వెంటనే తిరిగి వచ్చేసింది. ఇంటి కెళ్ళాలంటే భయం భయంగా ఉంది. రామూ! నువ్వే ఏదో చెప్పి ఎలాగైనా ఆమెని మళ్ళించకపోతే ....బ్రదర్! నువ్వే రక్షించాలి" అన్నాడు మూర్తి.

లలితకి కూడా రామారావంటే చాలా అభిమానం. అతని సరళమైన ప్రవర్తనా, పెద్దమనిషి తరహాల మీద ఆమెకి చాలా నమ్మకం. అదే గుర్తుచేశాడు మూర్తి.

"సరే ఒక గంట టైమియ్యి. ప్రయత్నిస్తాను." అన్నాడు లేస్తూ రామారావు.

"ఏం చేస్తావు?" అన్నాడు మూర్తి.

"ఏమో! చూడనీ! ...ముందర తిన్నగా నీ ఇంటికి వెడతాను. ఆ తరవాత దేవుడి దయా, నీ అదృష్టమూను" అన్నాడు రామారావు.

"నాకు ఆఫీసులో పని ఉంది. అక్కడే ఒక గంట పడి ఉంటాను నీకోసం చూస్తూ' ' అన్నాడు మూర్తి.

రామారావు ఆటోలో మూర్తి ఇంటికి బయలుదేరేడు. ఈ పరిస్థితిలో చిక్కుకోవడం అతనికి ఏమీ యిష్టం లేదు. "ప్రపంచంలో వెళ్ళకూడదని అన్ని చోటుల్లోనూ మొట్టమొదటిది ఆలుమగల మధ్యకి" అని అతను చాలాసార్లు విన్నాడు.

అతను వెళ్ళేసరికి లలిత లోపల వుంది. తలుపుతీసి సంతోషంగా, 'మీరా!రండి!' అంది.

వొద్దంటూన్న అతనికి కాఫీ టిఫినూ ఇచ్చి ఆమాటా ఈ మాటా చెప్పి, చివరికి మూర్తి ప్రసక్తి తెచ్చింది.

"ఆయన మరీ అన్యాయంగా ప్రవర్తిస్తే నేనేం చెయ్యను?" అంది.

"నిజానికి ...ఆవిషయమే మీతోమాటలాడదామని వొచ్చేను" అన్నాడు రామారావు.

"ఆ అమ్మాయి...మీకుతెలుసా?" అంది లలిత. మీకూ తెలుసా అన్న ధ్వని ఉంది ఆ ప్రశ్నలో. అందుకే మమతని తన కోసం మూర్తి పరీక్షించాడని సూచించాడు. తన కోరిక మీద.

"ఆమె చాలా ఉన్నతమైన ఆశయాలు ఆలోచనలూ ఉన్న అమ్మాయి అని మూర్తి చెప్పేడు. నిజానికి నేను దూరదూరంగా ఉండి అంతా గమనిస్తూనే ఉన్నాను."

"నిజమేనా?"

"అవునండి!....అతను మమతని చెల్లెల్లాగ చూసుకున్నాడు..."

లలిత చాలాసేపు మాట్లాడలేదు.

చివరికి, "అయితే నేను చాలా పొరపాటుపడ్డానన్నమాట!" అంది.

"ఆ పరిస్థితుల్లో అది సహజమే లెండి" అన్నాడు, రామారావు ఆమెని అనునయిస్తూ.

"ఇంతకీ - మీరేం నిర్ణయించేరు?" అంది లలిత, ఎక్కడో దూరంగా ఉన్న అతని ఆలోచనల్ని దగ్గరగా తెస్తూ.

"దేన్నిగురించి?" అన్నాడురామారావు.

"మమతని గురించి."

"అదే - ఆలో చిస్తున్నాను."

"మీకు నచ్చిందా!"

"ఓ!.."

"మరి ? ఏమిటి అడ్డు?" లాయర్ లాగ అడిగింది లలిత. ఆమెకి అనుమానం ఇంకా పూర్తిగా పోలేదు.

"అదే ... మా అమ్మమ్మ వొచ్చాక.."

గట్టిగా నవ్వింది లలిత.

"భలేవారండీ! ఇంత బుద్ధిమంతులైతే ఎలాగ? ఆవిడ ఇక్కడ వుండడమే తక్కువగదా?.. మీరు అంటే, ఆమె కాదంటుందా?"

ఏమనాలో తెలీక రామారావు మాట్లాడలేదు.

"సరే - మీరు వెళ్ళండి.. మమత మాట నేను చూసుకుంటాను" అంది లలిత లేచి నిలబడుతూ.

" అబ్బే! మీ కెందుకండీ శ్రమ?" అన్నాడు తడబడుతూ రామారావు.

" శ్రమకేం ఉందండీ! ఆ అమ్మాయి ఇల్లు నాకు తెలుసు -. నేను వెంటనే వెళ్ళి కనుక్కుని వస్తాను.." అంది, నిశ్చయంగా లలిత.

"వద్దండీ - ప్లీజ్!"

"అదేమిటండీ?"

"మా అమ్మమ్మ.."

" కావాలంటే ఆవిణ్ణి రెండ్రోజుల్లో రప్పిస్తాను. ఇంతకీ మంగళసూత్రం కట్టే వారు మీరు. అదీ వెంటనే కాదు. మీ అమ్మమ్మ అవునన్నాకే లెండి!"

హాయిగా నవ్వుతోంది లలిత.

గాభరాపడ్డాడు రామారావు.

"వొద్దు. వొద్దండీ!" అన్నాడు.

"ఎందుకండీ గాభరా? ఆ పిల్ల నిజంగానే చాలా మర్యాద గల మనిషి, ఎంతో చక్కగా వుంటుంది. లక్షణంగా ఉద్యోగం చేసుకుంటోంది... అన్నీ నాకు తెలుసులెండి. అందుకే అంత కోపం వచ్చింది. మీరు అంతా చెప్పాక, బోధ పడింది లెండి.." అంది లలిత.

"థేంక్స్"అన్నాడు రామారావు.

"మరి మీకు సందేహం ఎందుకు?... ఏం? కట్నం కావాలా?" అంది లలిత గంభీరంగా.

"ఛా."

"గుడ్! మీరలాటి చవకమనిషి కాదని తెలుసులెండి .. మరి ఏమిటి అభ్యంతరం?" అతను చెప్పేడు.

అమ్మమ్మ తన కెంత ప్రాణమో - ఇలాగ చేసి. ఆమె ప్రసక్తిలేకుండా నిర్ణయిస్తే ఆమెకెంత బాధో తనకది ఎందుకు ఇష్టంలేదో.

అతనికి కన్నీళ్ళు వచ్చాయి - అమ్మమ్మని తలుచుకుని.

"సరేనండీ - అలాగే కానివ్వండి." అంది. కదిలిపోయి లలిత.

"అప్పటి దాకా మీరీ విషయంలో ఏమీ చెయ్యనని వాగ్దానం చెయ్యాలి" అన్నాడు రామారావు.

''అలాగే'' నంది లలిత.

సెలవు తీసుకుని బయటికి వచ్చాడు రామారావు.

చీకటి పడడానికి సూచనలు మాత్రం కనిపిస్తున్నాయి.

అనుకోకుండా ఆడిన అబద్ధం అతనిలో ఒకవైపు బాధనీ మరోవేపు చిత్రమైన ఆశనీ కలిగిస్తోంది.

త్వరగా మూర్తి దగ్గరకి వెళ్ళి జరిగిన దంతా చెప్పేడు.

మూర్తి చాలా ఆత్రతగా ఎదురుచూస్తున్నాడేమో అంతా వినేసరికి చాలా ఆనంద పడిపోయేడు.

''ఈ రాధ జీవితాన్ని రక్షించేవోయ్!'' అన్నాడు.

ముఖం చిట్లించి, ''కనీసం ఆ మీసం వున్నంత వరకూనైనా నీ పూర్తి పేరు చెప్పు..'' అన్నాడు రామారావు.

మూర్తి బలవంతం మీద ఆ ఇద్దరూ కాఫీ తాగడానికి వెళ్ళేరు.

కాఫీ తాగి వస్తోంటే మూర్తి హఠాత్తుగా రామారావు చెయ్యి నొక్కి ''చూడుచూడు!'' అన్నాడు పేవ్‌మెంట్ మీద పువ్వులు కొనుక్కుంటున్న ఒక అమ్మాయిని చూపెట్టి.

ఆ చక్కటి అమ్మాయిని చూసి, ''ఏం, ఇంకా బుద్ధిరాలేదా నీకు? అన్నాడు రామారావు.

''అదికాదోయ్! ఆమె మమత'' అన్నాడు. మూర్తి, ఆమెకి కనిపించకుండా నిలబడుతూ.

ఉత్సుకతతో మళ్ళీ చూశాడు రామారావు.

చాలా బాగుంది మమత.

తన కలల్లో నిలిచిపోయిన ఆ చక్కటి మెడ వున్న ఎర్రటి అమ్మాయిలాగ, ఎంతో బాగుంది.

అమ్మమ్మకీ అలా అనిపిస్తే బాగుండును.

అతను ఈ లోకంలో పడేసరికి మమతని పరిచయం చేస్తున్నాడు మూర్తి.

యాంత్రికంగానే నమస్తే చెప్పగలిగాడు రామారావు.

''ఇతను నాకు ప్రాణ స్నేహితుడు.. అయినాసరే, నాలాక్కాదులెండి... మర్యాద ఉన్న మనిషి...'' అలా ఏదో చెప్పుకుపోతున్నాడు మూర్తి.

అతన్ని హఠాత్తుగా ఆపి, "మీరేం బాధపడకండి! మీ ఉద్దేశం నాకు తెలుసును, కాని, మనస్సులోకూడా మనమేం తప్పు చెయ్యలేదు" అంది మమత సౌమ్యంగా.

మూర్తి చిరునవ్వుతో ఊరుకున్నాడు.

"వెళ్లివస్తానండీ!" అంది మమత.

"నేను ఇంటి కెడతాను. నీ స్కూటర్ తీసుకుని నువ్వు మమతని ఇంట్లో వొదిలి వెళ్ళు" అన్నాడు మూర్తి స్కూటర్ తాళం రామారావుకి ఇస్తూ.

"ఎందుకండీ శ్రమ? బస్ ఉందిగా!" అంది మమత.

"మరేమి శ్రమకాదు లేండి! వీడికి ఇంట్లో అర్జెంటు పనులేవీ లేవు!"

"అవును.. రండి డ్రాప్ చేస్తాను" అన్నాడు రామారావు.

మమత ఇల్లు చాలా దూరం.

మధ్యన రామారావేమీ మాట్లాడలేదు. దారిలో అలా పరాయి అమ్మాయిలతో మాట్లాడ్డం అంత మంచిపని కాదు.

అందుకే, మమత ఒకటి రెండుసార్లు ప్రశ్నలడిగి, సంభాషణ మొదలుపెట్టబోయినా, అతను ప్రోత్సహించలేదు.

ఆమె ఇంటికి చేరగానే, అతన్ని లోపలికి ఆహ్వానించింది. "కొంచెం కాఫీ తాగి వెళ్దురుగాని" అంది.

నిజానికి అంత త్వరగా ఆమెని వదిలి వెళ్ళాలని లేదు రామారావుకి.

కాని..

ఇంట్లో ఎవరూ వున్నట్టూ కూడా లేదు,

"వాళ్లందరూ సినిమాకి వెళ్ళారు" అంది మమత తలుపు తాళం తీస్తూ.

అతనికి భయంగా వుంది.

ఎవరన్నా చూస్తే?

ఏమనుకుంటారు ?

ఈ సంజవేళ అంత చక్కటి అమ్మాయితో.

"థేంక్సండీ. కాని, ఇవేళ వద్దులెండి" అన్నాడు.,

"ఏం?... ఇవేళ తిథి బాగాలేదా?" అంది సగం నవ్వుతో మమత.

"బాగుండకేం? అసలు... అసలు ఈ రోజు నా పుట్టిన రోజు" అన్నాడు రామారావు.

"నిజంగా ! మెనీ మెనీ హేపీ రిటర్న్స్!" అంది మమత.

"థాంక్స్!" అన్నాడు, అనుకోకుండా చెప్పినదానికి విచారిస్తూ.

"స్వీట్ తిని వెళ్ళాలి.."

"వద్దులెండి..."

"ప్లీజ్!"

ఆ ఇంటికి అటూ,, ఇటూ ఎదురుగా, చాలా మంది గుమ్మాల్లో నిలబడ్డారు.

అందర్నీ చూసి మళ్ళీ రామారావు ఆలోచనల్లో పడ్డాడు. క్షణం ఆగితే, క్షణం ఆలోచిస్తే, ఈ తియ్యటి పిలుపుని కాదని వెళ్ళడం కష్టం...

"క్షమించండి! మరెప్పుడైనా వస్తాను." నిశ్చయంగా అన్నాడు రామారావు.

ఆమె జవాబుకి ఎదురు చూడకుండా స్కూటరు స్టార్టు చేసి వెళ్ళిపోయాడు. వెనక్కి తిరిగి చూస్తే అతనికి మమతలో ఆశాభంగం కనిపించి వుండేదేమో!

కాని అతను వెనక్కి తిరిగి చూడనే లేదు.

అది పెద్దమనిషి తరహాకాదు.

అది బుద్ధిమంతుడి లక్షణం కాదు.

అందుకనే, అతను ఆ తరవాత ఎన్నిసార్లు ప్రయత్నించినా అమ్మమ్మకి మమత విషయం చెప్పలేకపోయాడు.

ఏమనుకుంటుంది, ఆవిడ?

✦ ✦ ✦